هرکس به روزه داری افطاری دهد، اجری مانندِ اجر روزه دار به او می رسد.

از زید بن خالد جُهَنی رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «مَنْ فَطَّرَ صَائِماً، كَانَ لَهُ مِثْلُ أَجْرِهِ، غَيْرَ أَنَّهُ لا يُنْقَصُ مِنْ أَجْرِ الصَّائِمِ شَيْءٌ»: «هرکس به روزه داری افطاری دهد، اجری مانندِ اجر روزه دار به او می رسد؛ بی آنکه چیزی از پاداش روزه دار کم شود».

[صحیح است] [به روایت ابن ماجه - به روایت ترمذی - به روایت نسائی - به روایت احمد - به روایت دارمی]

این حدیث بیانگر فضل افطاری دادن به روزه دار می باشد و به این کار تشویق می کند؛ چنانکه هرکس به روزه داری افطاری دهد، همانند پاداش روزه دار برای او خواهد بود بدون اینکه چیزی از اجر و پاداش روزه دار کاسته شود؛ و این از فضل الله بر بندگانش می باشد. چون افطاری دادن به دیگران از مصادیق همکاری در نیکی و تقوا بوده و باعث ایجاد محبت و دوستی بین مسلمانان می شود. ظاهر حدیث بیانگر این مطلب است که اگر کسی به روزه داری در حد یک خرما هم افطاری بدهد، اجر و پاداشی مانند او می برد؛ بنابراین شایسته است که بر افطاری دادن روزه داران به اندازه ی توان حریص باشیم به ویژه زمانی که روزه داران نیازمند و فقیر باشند یا کسی را نداشته باشند که برای آنها افطاری درست کند و نیازمند چنین کسی باشند.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/6271